

det er Betaling af Penge til Stempelpapir. Hvis Forholdet var det, at Retsbetjenten ſom ſaadan var autoriferet Stempelpapirſforhandler, vilde Sagen ſtulle ſig paa ſamme Maade her ſom med Henſyn til Betaling af Retsgebyrer; naar de vare betalte til hans Fuldmægtig, var dermed Sagen afgjort. Men ſaaledes er Forholdet jo ikke. Naar man arrangerer ſig med Fuldmægtigen paa et Herredskontor om at forſyne Dokumenter med Stempelmærker, er det et ſuldstændig privat Arrangement, og naar Fuldmægtigen forſømmer at kjøbe Stempelmærker og beholder Pengene ſelv, kan man ikke, hvor vidt man end vil udſtrække Statskaſſens Anſvar for dens Funktionærer, gaa ſaa vidt, at man hævder, at Statskaſſen ſkal holde Beboerne ſkadesløſe for Tab, ſom de lide ved at indlade ſig i private Forretningsforhold med Statens Funktionærer eller diſſes Fuldmægtige. Udfaa for den Klaſſe Betalinger, der mener Udvalget, at der Intet er at gjøre. Det kan være haardt for Befolkningen at bære dette Tab, men Staten kan ikke garantere for Retsbetjentenes Fuldmægtiges private Praxis. — Endelig andrage Beboerne om at blive fritaget for Stempelmuſtkter. Det er en Sag, ſom ikke vedrører Juſtitsminiſteren men Finantſminiſteren, men Udvalget gaar ud fra, at naar Juſtitsminiſteren iøvrigt ſtiller ſig velvillig overfor Andragerne, vil ogſaa denne Sag kunne ordnes med Henſyn til Stempelmuſtkterne. Thi ſelv om man ikke kan fritage Beboerne for at betale Stempelmærker til deres Dokumenter, taler dog Billighed i høi Grad for, at de paa Grund af Forholdene fritages for at betale Stempelmuſtkter. — Nu vil det næſte Spørgſmaal være dette: Hvilket Bevis Adminiſtrationen ſkal kræve for diſſe Betalinger. Det er jo klart nok, at enhver Paasand om at have betalt kan ikke uden videre tages for gyldig; der maa dog tilveiebringes nogen Formodning for, at der har fundet Betaling Sted. Men paa den anden Side er det ligeſaa klart, at, hvis der ſkal kræves ſtrængt Bevis for Indbetalingen, ſaa vil i Almindelighed eller i Reglen Beboerne, ſom have lidt Tab, meget vanſkelig kunne præſtere et ſaadant. De ville ſaa meget mindre kunne gjøre det, ſom det aabenbart har været en almindelig Praxis ved Høllum-Hindſted Herredskontor ikke at give Kwittering ſ. Ex. for Betaling af Thinglæsningsgebyrer, ja, en ſaa ſaſt Praxis, at jeg af Skriveller fra Beboerne paa Egnen ſeg, at de tro, det der er en faſtſlaaet Retsregel, at der ikke kan forlanges Kwittering for Betaling af ſaadanne Gebyrer. Jeg hører, at ſelv efter at der er

kommet nye Funktionærer, ſaa har denne Praxis vedligeholdt ſig, ſaaledes at det anſes for noget nær fornærmeligt at kræve Kwittering for Betaling af Thinglæsningsgebyrer. Dette Moment bør aabenbart komme med i Betragtning, naar Talen er om, hvilke Bevis der bør affordres de paagjældende Andragere, naar de paafaa, de have betalt Beløbet til Sommerfeldt. Der er en Vanſkelighed, ſom kommer i Veien for Sagen. Naar Beboerne andrage om, at muligvis Udpantningen adminiſtrativt maa ſtandses, indtil Sagen er afgjort, ſaa have de ikke lagt Mærke til, at, naar Udpantning ikke finder Sted et Aar efter, at det paagjældende Beløb er forfaldet til Betaling, ſaa er Udpantningsretten bortfalden. Men maaffe er dog denne Vanſkelighed mere en theoretisk end en egenlig praktiſk, naar man iøvrigt mener at kunne imødekomme Andragendet. Jeg ſkal hermed anbefale det til den høitærede Juſtitsminiſters velvillige Imødekommenhed.

Om Andragendet under Nr. 16 ſtal jeg ſatte mig meget kort. Det er en Sag mellem nogle Grundeiere paa Veſterbrø og den høitærede Indenrigsminiſter. Den høitærede Miniſter har jo jævnlig det Uheld at komme i Veien for kjøbenhavnſke Interesſer, og diſſe Grundeiere anklage ham nu temmelig haardt for, at han er en Hindring for, at de kunne opnaa Forbindelse mellem deres Eiendom og offentlige Gader. De fremhæve, at, da de kjøbte det Areal, de Grunde, ſom de nu beſidde, var der af Magiſtraten approberet en Plan for Udſtykning og Anlæg af Veie. Denne Plan var tiltraadt af det ſjællandske Jernbanefjelſkab, ſom ejede et Stykke Areal i Nærheden af de paagjældende Andrageres. Men, efter at de ſjællandske Jernbaner ere gaaede over til Staten, ſtandsede Sagen. Grundeierne ante nu over, at det Kvarter, de beho, er dødt, ſaa længe de ikke have opnaaet de onſkede Forbindelseslinier. De indgav et Andragende til Indenrigsminiſteriet og fremhævede de Grunde, ſom talte for, at deres Onſke ſkete Fyldeſt. Men de modtog fra Miniſteriet et meget kort Svar. Miniſteriet ſandt ikke Anledning til at foretage videre til Gjennemførelſen af den omhandlede Plan. Saa henvendte de ſig til Kjøbenhavnſke Magiſtrat med Anmodning om, at Magiſtraten vilde benytte ſin Expropriationsret overfor de paagjældende Statsarealer, men de ſik til Svar, at Magiſtraten ikke troede, at den havde Hjemmel til at foretage ſaadan Expropriation. Nu er Sagen paa den Maade gaaet helt i Staa. Andragerne kunne ikke ſe, hvilke Statsinteresſer, der ſkulde være i Veien for, at deres Andragender imødekom-